

TAJOMNÝ
VOJVODA

GAELEN FOLEY

TAJOMNÝ
VOJVODA

GAELEN FOLEY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Ľubica Janeva
Číslo publikácie 5496
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Gaelen Foley: Duke of Secrets
preložila Miriam Ghaniová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2017 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Lee Avison / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2271-2

Zakázaný muž

Bledý lúč mesačného svitu prenikal cez okno do modro-čiernej tmy jej komnaty a osvetľoval ciferník hodín. Do polnoci chýbala zhruba štvrtá hodina.

Už bol takmer čas ísť.

Lady Serena Parkerová sedela napäto na kraji postele a čakala. Jediný zvuk, ktorý sa ozýval do ťaživého ticha izby, bolo pokojné tikanie hodín na kozubovej rímse. Jej tep však bol rýchlejší, poháňali ho nekalé úmysly.

V ústach mala sucho. Odpila si trochu bieleho vína, aby sa upokojila, a potom si znovu skontrolovala šnurovanie na členkových čizmickách.

Po celý čas trónil na okennej rímse huňatý kocúr ako jej strážca. Wesley hľadel z okna a krútil pritom chvostom.

Ani jej chlpatý priateľ s dokonalým nočným zrakom však odtiaľto nedovídel na vojvodov dom na opačnom konci Moonlight Square.

Na stromoch v parku sa ešte vždy držalo jesenné lístie, ktoré zacláňalo výhľad na rivenwoodovské sídlo. Serena sa o tom presvedčila už mnohokrát.

Bol chladný októbrový večer a v londýnskom dome jej rodiny občas čosi zavrzgalo pod náporom jesenného vetra.

V jej izbe však bolo stále cítiť leto vďaka kvetom, ktoré jej poslali nápadníci. Tí boli ešte horlivejší, odkedy ju už nebolo vídať v spoločnosti jej nezvyčajného bývalého favorita, knihomoľa lorda Tobiasa Guilfoyla.

Pri myšlienke na svojrázneho bývalého pytača ju pichlo pri srdci. Znovu si roztrasene odpila vína.

Ukázalo sa, že Toby bol zbabelec a podľahol nátlaku svojich rodičov, ktorí s ich zväzkom nesúhlasili, keď vyšli na svetlo sveta isté okolnosti.

A čo sa týkalo ostatných nápadníkov, všetci boli rovnakí. Nudili ju. Toby bol možno tak trochu nešťastník a čudák, ale aspoň bol zaujímavý.

Tak či onak, teraz ju trápili dôležitejšie veci ako manželstvo. Ako by mohla javiť čo i len najmenší záujem o lásku, keď sa celý jej svet obrátil hore nohami po tom, čo Toby pri výskume pre svoju knihu odhalil tie hrozné veci o jej rodine?

Potrebovala odpovede – zaslúžila si ich –, a preto sa teraz o polnoci vychystala a pripravila na odchod z domu.

Uvedomovala si, že jej plán je šialený, ale už dosť dlho trpela v temnote a nevedomí. Serenina krutá matka zaťato odmietala povedať čokoľvek o jej pôvode, a tak nemala na výber a musela odpovede hľadať sama.

Hodiny ticho odbili, skoro nadskočila.

Trištvрте na dvanásť. Nepokojne vstala a vybrala sa za Wesleyom k oknu. Pozrela von na vrcholce stromov, postriebrené mesačným svitom. Polovica listov už opadla, no zvyšok jej aj tak stále zastieral výhľad na Rivenwoodov dom v opačnom kúte námestia.

Potichu bubnovala končekmi prstov po bielom okennom ráme. Bola nervózna, ale nebála sa. Práve naopak, bola bdelá a trochu vzrušená z tohto neistého nočného dobrodružstva. Nevedela sa dočkať, kedy konečne vyrazí.

Chcela sa len uistiť, že poskytne všetkým zhýralcom vo vojvodovom dome dostatok času, aby sa pohrúžili do víru večierka a dali si pár pohárikov.

Dúfala, že polnoc už bude vhodný čas, veď celý Londýn čakal so zatajeným dychom práve na tento večer.

Bolo to po prvý raz, čo tajomný Azrael Chambers, vojvoda z Rivenwoodu, otvoril svoje sídlo spoločnosti.

Samotársky plavovlasý aristokrat mal medzi londýnskou smotánkou povest' záhadného muža s temnou, priam strašidelnou rodinnou históriou. Medzi jeho predkov údajne patrili aj neslávne známy John Dee, okultista a dvorný astrológ kráľovnej Alžbety. Nebolo teda nijaké prekvapenie – teda aspoň pre ňu –, že s blížiacim sa Halloweenom sa jeho milosť rozhodla usporiadať maškarný ples.

Aj Serena dostala jednu zo žiadaných pozvánok.

Tajuplný samotár jej ju nepochybne poslal len zo žartu, súdiac podľa hry na mačku a myš, ktorú spolu hrali posledné mesiace bez toho, aby ich vôbec niekto formálne predstavil.

Boli susedmi na Moonlight Square, ale nikdy sa poriadne nestretli. On sa vždy držal v ústraní, a čo bolo dôležitejšie, matka jej nepretržite zakazovala, aby sa s ním rozprávala.

Až donedávna Serena nechápala prečo. Vedela, že jej rodičia sú s ním nejako prepojení, pretože mala veľmi matné spomienky z detstva, ako ich asi pred trinástimi rokmi mladý vojvoda navštívil v ich vidieckom sídle v Buckinghamshire.

Nemohol mať vtedy viac ako dvadsaťjeden, tak ako má ona teraz, takže práve čerstvo dosiahol dospelosť.

Netušila, prečo vtedy prišiel, ale asi po polhodine odišiel a už sa nikdy nevrátil.

Ten deň si dobre pamätala. Nielen preto, že urobil na predstavivosť osemročného dievčatka veľký dojem, ale aj preto, lebo po jeho odchode našla svoju matku plakať.

Láskyplne vtedy pribehla ku grófke, objala ju a spýtala sa, čo sa stalo, ale mama tvrdila, že je v poriadku a plače od šťastia.

Nič z toho jej nedávalo zmysel.

Serena vedela, že všetko bolo nejaké prepojené, a rozhodla sa, že dnes večer tomu príde na kĺb.

Čo však jeho milosti zídne na um po tom, ako ju za posledné mesiace toľkokrát prichytil, keď si ho obzerala? Pri

tej predstave sa až striasla. Musel si o nej myslieť, že je naozaj čudná, hoci on je skutočne ten pravý, kto by to mal súdiť vzhľadom na jeho podivné vystupovanie.

Nemohla si pomôcť, bola tým mužom, ktorý mal dnes asi tridsaťštyri rokov, trochu posadnutá. Nespôsobovali to iba jeho tajomná príťažlivosť, nádherné črty tváre a výrazné líčnice, ani tie ľadovomodré, priam striebristé oči alebo jemné pery, ktoré sa nikdy neusmievali. Dokonca ani jeho nenápadný elegantný spôsob, ktorým sa pohyboval.

Aj keď si to rozhodne popri svojom pozorovaní všetko všimla.

Áno, jeho fascinujúca príťažlivosť bola ako z iného sveta, ale neprivádzali ju k nemu romantické úmysly.

Bývalá opatrovatelka jej totiž konečne prezradila, že súčasný vojvoda z Rivenwoodu by mohol poznať odpovede na všetky otázky, ktoré ju tak trápili.

Serena sa celé mesiace neisto držala v úzadí a neustále zvažovala, či by sa mala pokúsiť skontaktovať s tým podivným mužom a spýtať sa ho, čo vie o temných tajnostiach jej rodiny.

O tajomstvách, ktoré jej rodičia, gróf a grófka z Dunhavenu, podľa všetkého prezradili jeho otcovi, predchádzajúceho vojvodovi z Rivenwoodu.

Napokon sa rozhodla, že z viacerých dôvodov do toho nebude svojho tajuplného suseda zaťahovať. Po prvé preto, lebo jej zakázali rozprávať sa s ním. Celkom.

Iste, z jej mamy sa vykľula taká klamárka a podvodníčka, že Serena nemala dôvod poslúchať ju, ale boli tu aj iné dôvody.

Druhý bol ten, že ak by mu chcela vysvetliť kontext svojich otázok, musela by sa jeho milosti priznať s istými mimoriadne zahanbujúcimi skutočnosťami a netušila, ako by na ne zareagoval.

Nechcela, aby tie tajomstvá niekto použil proti nej, alebo ešte horšie, prezradil ich svetu.

Nuž a tretím, najviac znepokojujúcim dôvodom bolo, že

príšerné fámy, ktoré Toby pri svojom výskume náhodou odhalil, sa netýkali len Sereniných rodičov, ale aj Azraela.

A práve v tom bol najväčší háčik.

Všetci vedeli, že záhadný aristokrat bol ešte ako chlapec svedkom vraždy svojho otca.

Predchádzajúceho vojvodu z Rivenwoodu ubodal na smrť nejaký tulák, ktorého prichytili otec so synom pytliačif v lese na jednom z ich panstiev, keď sa boli spolu prejsť.

Táto tragická udalosť podľa väčšiny vysvetľovala, prečo z chlapca vyrástol taký čudný a samotársky mladý muž, ktorý uprednostňoval skôr spoločnosť zvierat než ľudí.

Okrem toho všetci vedeli, že otázka otcovej smrti je pre nového vojvodu tabu a spomínať to pred ním bolo určité riziko.

Toto však bola presne tá téma, ktorú musela Serena otvoriť, aby dostala vytúžené odpovede, no netušila, ako sa má s tou prekážkou popasovať.

Vyzeralo to tak, že by túto Pandorinu skrinku radšej nemala otvárať, pretože ani Pánboh netušil, čo by jej to mohlo priniesť.

Napokon jej stará opatrovatel'ka dala veľmi jasne najavo, že hoci sú plavovlasí rivenwoodovskí muži krásni ako padlí anjeli, môžu byť mimoriadne nebezpeční.

„Dokonca aj vaša matka sa bála jeho otca,“ varovala ju pani Hopkinsová, a to už o niečom svedčilo. Povýšenec-ká lady Mariah Dunhavenová sa totiž neobávala skoro ničoho.

Jej milosť si dobre uvedomovala, akú má vďaka svojej pozoruhodnej kráse moc, a keď bola v Sereninom veku, platilo to ešte viac.

Vtedy mohla mať kohokoľvek a čokoľvek, čo si zaumienila, a podľa všetkého si to privilégium naplno užívala.

V súčasnosti, pravdaže, trávila napravená grófka väčšinu času štúdiom Biblie, ale vďaka Tobymu Serena vedela, že v mladosti bývala poriadna divoška.

Nech už sa v minulosti zaplietla do akýchkoľvek rozto-

pašných kratochvíľ, vedúcu úlohu v tom zohrával bývalý vojvoda z Rivenwoodu.

Práve preto sa jej v ušiach ešte vždy ozývali hrozivé varovné slová pani Hopkinsovej: *Držte sa od neho ďalej, milady. Ten hriešny dedič diabolského rodu je zrejme rovnako skazený ako jeho otec.*

Hm, tak sme dvaja, takmer jej vtedy odvetila.

Lenže ak bol tento Rivenwood rovnako zvrátený ako údajne jeho predchodca, potom by sa k nemu naozaj nemala približovať.

Preto sa päť mesiacov držala v ústraní a s každým dňom bola čoraz zúfalejšia.

Náhle sa z ničoho nič objavila pozvánka na vojvodov maškarný ples.

Bola z nej nadšená. Konečne mala dokonalú príležitosť dostať sa do jeho domu, nenápadne sa tam poobzerať, možno aj odhaliť zopár nových stôp, ktoré by ju doviedli k vyčúpaným odpovediam bez toho, aby sa s ním vôbec musela rozprávať.

Namiesto toho, aby pozvánku rovno prijala, rozhodla sa pre prešibanejšiu stratégiu a odpísala, že sa, bohužiaľ, nezúčastní. Mala totiž v pláne istú lesť, vďaka ktorej by sa mohla po nepriateľskom území pohybovať oveľa slobodnejšie.

Rozhodne na ples pôjde, ibaže nechcela, aby o tom vedel. Keďže mali byť všetci v kostýmoch, bola to skvelá príležitosť, ako také niečo uskutočniť. Bol to síce riskantný plán, ale zjavne mala v sebe aspoň štipku matkinej mladej nezbednosti.

Wesley ju po celý čas pozorne sledoval.

Sklonila sa k nemu a zašepkala: „Neprezradíš ma, však?“

Kocúr namiesto odpovede zamňaukal.

„Pssst, zobudíš sesternicu Tamsin.“ Pohladkala chlupáča po hlave a on zapriadol.

Bolo päť minút do polnoci. Serena sa premerala pohľadom, či sa ešte na poslednú chvíľu neprezlečie. Nie.

Oblečenie na túto misiu si vyberala veľmi starostlivo.

Zvolila tie najobyčajnejšie béžové vychádzkové šaty, aké mala v šatníku. Zámerne si obliekla niečo, v čom sa mohla ľahko pohybovať a zbytočne nevyčnievala z davu.

To sa jej zvyčajne nedarilo, pretože obľubovala výrazné farby aj šperky. Cudné biele a pastelové róby sa pre slobodné mladé dámy hodili viac, ale s jej čiernymi vlnitými vlasmi, bledou pokožkou a olivovozelenými očami po mame vyzerala v rozkošných jemných odtieňoch ako neduživý duch.

Navyše bola Serena dostatočne márnivá, aby odmietala nosiť čokoľvek, v čom nevyzerala dobre. Najradšej mala červenú a bolo jej úplne ukradnuté, čo si o tom myslia ostatní, napríklad Tobyho mama.

Jej matka sa na tom dobre bavila a vždy ju nechala robiť si, čo chcela.

Teraz už vedela prečo.

Hodiny na kozubovej rímse začali konečne odbíjať, našťastie nie tak hlasno, aby zobudili jej ostýchavú garde-dámu.

Zakríknutá sesternica Tamsin bola stará dievka a príbuzná z matkinej strany. Na príkaz Sereninej matky s ňou ostala v Londýne aj po konci sezóny, keď sa zvyšok rodiny ako zvyčajne presunul na vidiek, aby strávil jeseň a zimu na majetku v Dunhavene.

V tejto chvíli sesternica tvrdo spala vo svojej izbe na opačnom konci chodby.

Serena potichu podišla k toaletnému stolíku a srdce jej vynechalo úder. Len na okamih sa zahľadela na svoj odraz v zrkadle osvietenom mesačnou žiarou.

Si si istá, že to chceš urobiť?

Vkradnúť sa na ples, ktorý usporadúval muž s takou pochybnou povestou, bolo trúfale a ľahkomyselné. Ten muž ju navyše sledoval rovnako pozorne ako ona jeho.

Nemala však na výber. Po všetkých mesiacoch ju túžba po pravde o jej rodine a pôvode doháňala do šialenstva.

Zdvihla zdobenú škrabošku z čierneho saténu a čipky,

ktorá ju čakala na stole, priložila si ju na tvár a trasúcimi sa prstami si zaviazala stužky za hlavou.

Potom si cez plecia prehodila čierny zamatový plášť a zapla si veľký gombík priamo medzi kľúčnymi kosťami. Napokon si na hlavu natiahla kapucňu.

Hm. Pozrela sa na svoj odraz a uvidela akúsi neznámu tajomnú dámu.

Iste, keby tam išla naozaj kvôli maškarnému bálu, tak by to bol pomerne nudný kostým, ale keďže jej išlo výlučne o to, aby splynula s davom a nepútala pozornosť, bolo to dokonalé.

Na chvíľku zastala, aby dopila zvyšok vína. Vedela, že na to, čo ju čaká, bude túto tekutú odvalu potrebovať. Pripomenula si však, že dnes večer nemienila vzbudiť záujem vojvodu z Rivenwoodu ani nikoho iného.

Nikto sa nemal ani dozvedieť, že tam vôbec bola. Chcela tam iba preklízuť, potajomky sa po tom záhadnom sídle porozhliadať a s trochou šťastia aj nájsť nejaké stopy, ktoré by ju dovedli k odpovediam alebo aspoň ukázali správny smer k tomu, čo všetko jej rodičia s jeho otcom v mladosti urobili.

Položila prázdny pohár na toaletný stolík a všimla si, že sa jej na okraj otláčili narúžované pery. Zvyčajne nenosila nijaké šminky, ale dnes si pleť poprášila perleťovým púdom a na pery naniesla šarlátovú farbu, aby sa ešte lepšie zamaskovala.

Spokojná so svojou premenou usúdila, že je čas ísť.

„Dovidenia, Wesley,“ zašepkala a naposledy kocúra poškrabkala pod bradou. „Nezdržím sa dlho.“

Zvrtla sa na päte a plášť okolo nej zavial. Pred odchodom ešte potichučky vytiahla z hornej zásuvky pozvánku na ples a strčila si ju do vrečka pre prípad, že by ju služobníctvo jeho milosti zastavilo vo dverách.

Iste by boli prekvapení, že ju vidia, keďže pozvánku odmietla, ale keby na to prišlo, skrátka by sa na nich očarujúco usmiala, zachichotala sa a povedala, že si to rozmyslela.

Napadlo jej, či by sa z toho vojvoda škodoradostne tešil, keby sa to udialo, ale určite sa nič také nestane. Ráznym krokom sa vybrala k dverám komnaty.

Vykĺzla na chodbu a potichu zbehla po schodisku, cestou nikoho nestretla.

Služobníctvo bolo už dávno v posteli a rodičia aj s dvoma malými hlúpymi bratmi odišli na vidiek, takže dom bol prázdny.

Kráčala dozadu do kuchyne, pretože cez zadný vchod sa dalo najlepšie vykradnúť. S tichým zacvaknutím zavrela za sebou dvere a konečne si vydýchla.

Hneď sa vybrala ďalej. Rýchlym krokom prešla cez záhradu, bez jediného zvuku vyšla cez bránu na ulicu, kde jej do nosa udrel pach neďalekej stajne, a ponáhľala sa po dláždenom chodníku ďalej.

Na konci kamenného múra zahla za roh a v uhl'ovočiernej tme prešla úzkym priechodom medzi budovami.

Tá temnota ju trochu znepokojovala. Možno to bolo pôsobením Tobyho legiend, že v tomto období roka, okolo Dňa všetkých svätých, prichádzali na tento svet duchovia. On sa vyžíval v ľudových povestiach, zatiaľ čo ona bola vždy rozumná a na jeho rozprávkach sa smiala a doberala si ho za prehnajú predstavitosť.

Pri spomienke na bývalého nápadníka ju pichlo pri srdci, pretože kedysi bývali skvelí priatelia. Snažila sa to však vytesniť a povedala si, že takto aspoň nemusí počúvať jeho nezmysly do konca života.

Pridala do kroku a o niekoľko sekúnd sa vynorila na Moonlight Square.

V dlhom rade majestátnych terasovitých sídel horeli lampáše, ktoré osvetľovali elegantné vchody lemované bielymi stĺpmi. Na dláždené ulice šľachtickej štvrte zase dopadali zlatisté kruhy svetla z pouličných lúčok.

Predsa jej však tá noc pripadala desivá.

Na zemi šuchotalo opadané lístie a vírilo jej okolo nôh. Čierne mračná nad jej hlavou sa hrali na skrývačku s mesia-

com a kde-tu vykuklo zopár hviezd. Bolo chladno. Takmer tak zima, že by už mohlo začať aj snežiť, pomyslela si, keď cez otvory v maske pozrela na oblohu.

Zachvela sa, pritiahla si plášť bližšie k telu a ponáhľala sa ďalej. Prešla cez ulicu a zamierila k vysokej železnej bráne, ktorá uzatvárala tichý tmavý park uprostred námestia.

Udržiavaný záhradný park v srdci Moonlight Square býval cez deň otvorený pre verejnosť, ale v noci doň mali prístup len obyvatelia námestia. Každá rodina mala svoj kľúč.

Vytiahla ten svoj z vrecka, potichučky odomkla tepanú bránu a vkročila na štrkový chodníček. Takto mala menšiu šancu, že ju cestou na vojvodov večierok niekto zbadá.

Kým za sebou zatvárala, srdce jej búšilo a vietor rozvieval okraje plášťa. Zámka s cvaknutím dosadla na svoje miesto. Opäť si strčila kľúč do vrecka a pokračovala ďalej.

Kráčala po tienistej cestičke, ktorá sa vinula parkom, a jej nervózne kroky sprevádzali šuchotanie listov a vržďanie štrku.

Snažila sa nemyslieť na históriu tohto krásneho miesta, ktoré ešte pred sto rokmi slúžilo ako verejné popraviisko. Ak v Londýne jestvovala nejaká oblasť, kde by v takúto noc malo strašiť...

Preglgla a zamračila sa sama na seba, že dopustila, aby ju tie Tobyho báchorky tak rozrušili. Zrýchlila, no čím viac sa blížila k cieľu, tým bola neistejšia. Vedela však, že s takýmto výzorom si ju na večierku nikto nevšimne.

Vojvoda bude zaneprázdnený svojimi dvesto hosťami, a aj keby sa pozrel priamo na ňu, ako by mohol vedieť, kto sa skrýva pod maskou?

Nemala sa prečo strachovať. Bola to jedinečná príležitosť, ktorá sa už nezopakuje.

Sústredila sa radšej na príjemnejšie detaily, aby sa upokojila: na zemitú vôňu jesene, čo sa vinula z kôp pohrabaného lístia, ležiacich kde-tu pod stromami, a na známu vôňu dymu z horiacich kozubov, ktoré v domácnostiach zaháňali nočný mráz.

V polovici cesty cez park minula altánok, kde ju Toby v ten hrozný deň pred piatimi mesiacmi usadil a s námahou sa jej snažil citlivo oznámiť všetky bolestné veci, ktoré sa dozvedel o jej rodine. Ona si pochabo myslela, že ju tam pozval, pretože konečne nabral odvalu, aby ju požiadal o ruku. A chcela súhlasíť!

Aké drsné precitnutie, pomyslela si.

Namiesto toho od základov otriasol jej svetom a oznámil jej, že po prvé, jej rodičia sa v mladosti zaplietli do nejakých veľmi temných záležitostí; po druhé, kedysi mala sestru, ktorá umrela pred Sereniným narodením; a po tretie, muž, ktorého celý život volala ocko, nebol jej skutočný otec.

Už len z pohľadu na ten altánok sa jej zakrútila hlava. Jeho elegantné línie sa v mesačnom svetle ligotali priam nadpozemskou perlovou bielou.

Na druhej strane, aspoň si pripomenula, prečo musí nájsť odpovede na všetky otázky, ktoré jej vírili v hlave a na ktoré jej matka odmietala čokoľvek povedať.

Ona to však zistí.

Tieto tajomstvá a lži ju už stáli potenciálneho manžela, no okrem toho jej zničili dovtedy blízky vzťah s matkou, obrátili jej celý svet hore nohami a odvtedy jej nedali pokoj.

Ak ocko nebol jej skutočný otec, kto, dopekla, bol?

Serena mala právo poznať odpoveď na takú jednoduchú otázku, ale mama jej ju odmietla dať. Uzavrela sa pred ňou ako ešte nikdy.

Nepochybne na to jestvovali dôvody. Jej mlčanie však bolo kruté a nedávalo Serene na výber.

Bola rozhodnutá, že dnes večer niečo zistí. Čokoľvek, čo by jej pomohlo, aby konečne začala skladať kúsky skladačky svojho života dohromady. Nikto jej totiž nechcel povedať pravdu.

Dokráčala na opačný koniec záhradného parku a vyšla cez opačnú bránu na ulicu. Spravila pár opatrných krokov po chodníku a pochmúrne pozrela na päťposchodové sídlo naproti.

Na rozdiel od prepojených terasovitých domov, ktoré lemovali ulice Moonlight Square, rôzne sídla stáli osamote a každé z nich patrilo nejakému vojvodovi.

Z otvorených dvier domu Rivenwoodovcov prenikali na ulicu tlmené tóny hudby. V oknách žiarilo oranžové svetlo, tienené siluetami nespočetných hostí.

Pri tom pohľade sa rozhodla, že nebude skúšať šťastie pri hlavnom vchode. Namiesto toho vbehla do vedľajšej uličky a vkradla sa na pozemok cez zadnú bránu. S rozbúšeným srdcom kráčala po trávnom chodníčku cez vojvodovu záhradu a zrak pritom upierala na zadný múr domu.

Čím bola bližšie, tým viac ľudí stretávala. Už počula aj orchester, ktorý hral vnútri. Cez vysoké okná, ktoré zjavne patrili tanečnej sále, videla zvrátajúce sa zamaskované páry.

Cestou postupne pribúdalo aj viac svetla z faklí a dymiaceho ohniska, na ktorom služobníctvo opekalo gaštany pre hostí, čo mali chuť na túto staromódnu dobrotu. Kráčala nenúteným tempom, aby na seba zbytočne nepútala pozornosť. V čiernom plášti prechádzala pomedzi hosťami ako duch.

Kde-tu sa motali nejakí ľudia v kostýmoch, džentlmeni fajčili vedľa čudesnej kamennej fontány a dámy sa smiali pod holou pergolou.

Prišla k voľnej trávnej ploche, na ktorej stála zvláštna plejáda rôznych záhradných prvkov, a so zdvihnutým obočím si premerala kamenný kruh podobný zmenšenému Stonehengeu. Niektoré balvany dokonca zámerne zvalili, aby pôsobili ako ruiny.

Bol to veľmi zvláštny pohľad. Vôbec sa do tejto urodzenej londýnskej štvrte nehodil. Znovu sa jej vybavili Tobyho slová, že sa Rivenwoodovci venovali okultizmu.

Nesmie zabúdať, že nemá do činenia s obyčajným mužom. Musí sa mať na pozore.

Po vlastnom varovaní sa prinútila spomaliť krok, aby to vyzeralo, že sa iba prechádza. Krv jej pulzovala v žilách tak

hlasno, až mala pocit, že keď sa ešte viac priblíži k domu, začnú sa z toho otriasať okenné tabule.

S nenúteným výrazom vyšla po kamenných schodoch na zadnú terasu. Tu už bolo hostí v kostýmoch viac. Opierali sa o balustrádu, smiali sa a rozprávali. Aj hudba bola oveľa hlasnejšia.

Vzala si pohár vína z podnosu livrejovaného sluhu, čo stál pri francúzskom okne vedúcom do domu, napila sa, prekročila prah a vošla dnu, akoby mala plné právo tam byť.

Chvíľu trvalo, kým sa jej oči prispôbili svetlu. Zažmurkala spoza masky a ohromene si prehliadla stredovekom inšpirovanú neogotickú výzdobu.

Bolo to trochu mäťuce, pretože interiér domu vôbec nekorešpondoval s jeho zovňajškom.

Slávny architekt Beau Nash navrhol Moonlight Square v neoklasickom štýle, pre ktorý boli typické grécko-rímska symetria, hladké línie a kráľovské prvky.

Celé susedstvo muselo dodržiavať pravidlá týkajúce sa prijateľných farieb, ale to sa týkalo len vonkajškov domov. Vnútri si mohli obyvatelia prispôbiť svoje domovy, ako len chceli, a Rivenwood to nepochybne využil. Stredovekú výzdobu vyladil naozaj do detailov.

Ryhované stĺpy, ostré oblúky, drevené trámy na strope, vyrezávané drevené ornamenty, sýtočervené a tmavomodré závesy a kamenné sochy, ktoré kde-tu hľadeli z kútov, vytvárali dojem, že človek vošiel do starého hradu alebo malého stredovekého kostola.

Hoci bol ten kontrast naozaj mäťuci, keď si naň zvykla, uvedomila si, že sa jej to vlastne páči.

Bolo to rozhodne iné.

Priestor bol vyzdobený jednoducho a vkusne a na maškarný ples sa dokonale hodil. Všade viseli aranžmány z machu a zo zelených vetvičiek, ktoré dopĺňali kytice drobných kvietkov.

Na poličkách a stoloch stáli malé lampáše z vyrezávaných kvák, v ktorých sa trepotali plamienky sviečok. Vyzerali

presne ako tie, s ktorými chodili deti na Sviatok všetkých svätých od domu k domu a pýtali si sladkosti.

Celé sídlo Rivenwoodovcov akoby sa premenilo na stredovekú rozprávku. Serena s úžasom kráčala ďalej a nevedela sa ubrániť pocitu, že sa tu môžu diať naozaj magické veci.

Zo všetkých síl sa usilovala sústrediť na svoju úlohu. Neprišla, aby sa dala Azraelom očariť, ale preto, aby hľadala informácie.

Jasné a jednoduché fakty.

Prechádzala domom, až sa dostala do priestrannej vstupnej haly. Všetky domy ich mali, ale tú jeho akoby ktosi premenil čarovným prútikom na hradnú sieň s vysokánskym klenutým stropom.

Z ozdobne vyrezávanej drevenej galérie bol výhľad na dav ľudí, ktorí sa tam motali, a na vzdialenom konci, priamo oproti vstupným dverám, stál vysoký gotický oblúk na dvoch stĺpoch, lemujúcich obrovské schodisko s červeným kobercom.

V polovici cesty sa rozdeľovalo a pokračovalo do oboch strán. Serena pochopila, že tanečná sála bude kdesi tam hore.

Rozhliadla sa po „hradnej sieni“ a všimla si, že na stenách obložených tmavým dubovým drevom visia rytierske prilby, štíty s prekríženými mečmi a starobylé vojenské vlajky a zástavy. Pochybovala však, že by boli pravé.

Všetko v tomto dome bolo akoby vymyslené, ako keby sa jej len niečo prisnilo. To v nej prebúdžalo ešte väčší záujem spoznať jeho pána. Tajne obdivovala ľudí s predstavivosťou. Takých, ktorí sa nepodriaďovali konvenciám. Nehrali podľa pravidiel.

Vtom si ho všimla, ako stojí pri stene: vysoký, záhadný a napätý. Pôsobil, akoby sa na vlastnom večierku cítil neisto, aj keď sa navonok zdvorilo usmieval.

Hoci ho obkolesovali ľudia, stále mal okolo seba auru samotára. Bol to naozaj zvláštny človek. Žil v tomto svete, ale akoby pochádzal z nejakého iného.

Koniec koncov ako by mohol byť normálny, keď ho otec pomenoval po prekliatom archanjelovi smrti? pomyslela si. Prišerné, spraviť čosi také vlastnému dieťaťu.

Predsa sa mu to však akosi hodilo.

Dlhé plavé vlasy mal stiahnuté dozadu do jednoduchého chvosta. Na sebe mal formálny večerný smoking. Vrchnú polovicu aristokratickej tváre mu zakrývala zlatá maska v starovekom rímskom štýle.

Áká škoda. Milovala jeho priam nordické líčne kosti, vysoké čelo, elegantný nos a prísnu líniu čeľuste. A to ešte nebolo nič v porovnaní s jeho hypnotizujúcimi svetlými očami.

Priťahovala ju rozpačitá iskra, ktorú v posledných mesiacoch zazrela v ich hĺbkach zakaždým, keď ju vojvoda prichytil, ako si ho obzerá. Cítila, že vôbec nevedel, čo si má o tom myslieť, a to jej rozhodne vyhovovalo.

Aspoň si v tom boli rovní, pretože ani ona v najmenšom netušila, čo si má o ňom myslieť.

Nechápala, čo ju tak priťahovalo k tomuto tajomnému čudákovi, ktorého spoznala už v detstve.

Možno v tom zohrávala istú malú úlohu aj ľútosť. Vždy totiž pôsobil, že je úplne sám.

Dokonca aj teraz sa v nej pri prvom pohľade na Azraela prebudilo očarenie. S pohárom v ruke si vymieňal zdvorilosti s nejakými hosťami, keď vtom zdvihol zrak a pozrel na ňu, akoby cítil jej pohľad.

Serena zmeravela. Chvíľu sa zdalo, že cez ňu len letmo prešiel pohľadom, a takmer sa jej ulávilo, no vzápätí sa ako jastrab bleskovo vrátil k nej.

Srdce sa jej rozbúchalo. Preglgla, hneď sa odvrátila a sklonila hlavu, aby jej voľná kapucňa plášťa zakryla tvár.

S roztrasenými kolenami pokračovala ďalej a odolávala nutkaniu okamžite ujsť, pretože by len zbytočne upútala jeho pozornosť.

Namiesto toho sa rozvážnymi krokmi predierala davom a hovorila si, že takto ju predsa nemohol spoznať. Určite sa

jej to len zdalo. Skôr než odišla zo vstupnej haly, ešte raz sa naňho obzrela cez plece.

Sledoval ju, ale v zlatej maske vôbec nevidela jeho výraz.

Rýchlo mu zmizla z dohľadu a vošla do ďalšej miestnosti, z ktorej sa vykľula jedáleň. Na obrovskom dubovom stole a veľkom príborníku nachystali hotovú hostinu.

Boli tam šunky, pudingy, koláče, ovocie a syry a všetko vyzeralo aj voňalo naozaj lahodne, no príšerne jej zvieralo žalúdok.

Vedela, že by sa mohla bystrého hostiteľa zmocniť zvedavosť a išiel by za ňou, preto rýchlo pokračovala jedálňou do ďalšej preplnenej miestnosti, aby sa mu vzdialila. Prešla cez veľký salónik, v ktorom kadejako preoblečení ľudia hrali karty a diskutovali.

Zdalo sa, že sa všetci bavia. Aspoňže jeho prvá spoločenská udalosť dopadla úspešne, aj keď s ňou čakal až do októbra, keď už veľká časť smotánky dávno odišla z Londýna na vidiek.

Dôležité je, že s tým konečne začal, pomyslela si pobavena a znovu sa upokojila. Pre slobodných mladých mužov asi nebolo najjednoduchšie usporiadať večierok, ktorý by bol pre vyberanú spoločnosť prijateľný.

Povrávalo sa, že to Azraelovi navrhol jeho jediný známy priateľ Jason, vojvoda z Netherfordu, bývalý kráľ zhýralcov, ktorý sa len nedávno oženil. Aj on bol obyvateľom Moonlight Square a údajne mu pomáhal ples pripraviť aj so svojou manželkou Felicity.

Serena sa s novou vojvodkyňou z Netherfordu nijako bližšie nepoznala, ale dalo sa povedať, že mali priateľský vzťah.

Úprimne povedané, keď sa po prvý raz dopočula, že sa chce Felicity vydať za Jasona, myslela si, že to dievča prišlo o rozum. Vojvoda bol totiž široko-ďaleko známy svojimi výčinmi. Napokon jej však musela Serena vzdať česť, pretože netrvalo dlho a notorického nemravníka skrotila.

Tak či onak, Felicity bola dnes určite niekde tu, a tak sa